GENERALINIO ADVOKATO M. POIARES MADURO IŠVADA,

pateikta 2006 m. liepos 13 d. [1]

1. Teisingumo Teismo prašoma priimti sprendimą dėl apeliacinio skundo, kurį Europos Bendrijų Komisija pateikė dėl 2005 m. liepos 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *De Bry prieš Komisiją* (toliau – skundžiamas sprendimas) [2], kuriuo buvo patenkintas prašymas panaikinti 2003 m. gegužės 26 d. sprendimą patvirtinti ieškovo pirmosios instancijos teisme tarnybinės veiklos vertinimo ataskaitą už laikotarpį nuo 2001 m. liepos 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d., motyvuojant būtent tuo, kad aptariama ataskaita buvo priimta pažeidžiant pareigūno teisę į gynybą.

2. Nors bylos faktinės aplinkybės yra sąlyginai paprastos, pagrinde, kuriuo apeliantė remiasi apeliaciniame skunde, Teisingumo Teismo prašoma apibrėžti pareigūno teisės į gynybą, kurią jam turi užtikrinti pareigūną vertinti privalantys viršininkai, apimtį.

1 — Originalo kalba: portugalų.

2 — T-157/04, Rink. VT p. I-A-199 ir II-901.

I — Apeliacinio skundo pagrindas

A — *Taikomi teisės aktai*

3. Pagal Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) 43 straipsnį apie kiekvieno pareigūno, išskyrus A1 ir A2 kategorijų pareigūnus, sugebėjimus, naudingumą ir elgesį tarnyboje aprašoma periodinėje ataskaitoje, rengiamoje ne rečiau kaip kartą per dvejus metus, kaip numatė kiekviena institucija.

4. 2002 m. balandžio 26 d. Komisija priėmė sprendimą dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų 43 straipsnio bendrųjų įgyvendinimo nuostatų (toliau – sprendimas BĮN), kurio 1 straipsnis numato, kad ataskaita pavadinimu „Tarnybinės veiklos vertinimo ataskaita apie kiekvieno nuolatinio personalo nario sugebėjimus, naudingumą ir elgesį tarnyboje“ turi būti rengiama periodiškai.

5. Pagrindines vertinimo procedūros dalis, kurios nurodytos šiose nuostatose, galima trumpai apibendrinti taip.

6. Šioje procedūroje dalyvauja: pirma, kaip tiesioginis vertinamo pareigūno viršininkas, vertintojas, kuris paprastai yra skyriaus vedėjas (BĮN 3 straipsnio 1 dalis), antra, kaip vertintojo tiesioginis viršininkas – ataskaitos tvirtintojas, kuris paprastai yra direktorius (BĮN 2 straipsnio 2 dalis, 3 straipsnio 1 dalis), bei galiausiai kaip ataskaitos tvirtintojo tiesioginis viršininkas – apeliacinis vertintojas, kuris paprastai yra generalinis direktorius (BĮN 2 straipsnio 4 dalis).

7. Vertinimo procedūra aprašyta BĮN 7 ir 8 straipsniuose. Ji pradedama tuo, kad vertinamas pareigūnas parengia „savęs įvertinimą“, kuris yra galutinės ataskaitos sudėtinė dalis. Po to pareigūnas pasikalba su vertintoju, kuris parengia ataskaitą ir ją perduoda suinteresuotajam pareigūnui. Pareigūnas arba pasirašo ir grąžina ataskaitą, kuri, pasirašius vertintojui, o po to – ataskaitos tvirtintojui, tampa galutinė, arba prašo pasikalbėti su ataskaitos tvirtintoju, į kurio nuomonę atsižvelgęs pastarasis ataskaitą patvirtina arba pakeičia. Jei vertinamo pareigūno netenkina ataskaitos tvirtintojo sprendimas, jis gali prašyti, kad ataskaitos tvirtintojas kreiptųsi į Jungtinį vertinimo komitetą (toliau – JVK). JVK turi patikrinti, ar tarnybinės veiklos ataskaita buvo parengta nešališkai, objektyviai ir laikantis įprastinių vertinimo taisyklių. Tuo tikslu jis pateikia pagrįstą nuomone, kuria remdamasis apeliacinis vertintojas arba pakeičia, arba patvirtina tarnybinės veiklos vertinimo ataskaitą su sąlyga, kad, nesilaikius šioje nuomonėje esančių rekomendacijų, jis privalo sprendimą motyvuoti.

8. 2002 m. liepos mėn. Komisija savo personalą supažindino su dokumentu „Personalo karjeros raidos vertinimo sistema – Gairės“ (toliau – vertinimo gairės).

B — *Faktinės bylos aplinkybės*

9. Už laikotarpį nuo 2001 m. liepos 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. buvo parengta Komisijos A5 lygio pareigūno J. De Bry tarnybinės veiklos vertinimo ataskaita, kurią, 2003 m. sausio 31 d. pasikalbėjęs su vertintoju, šis pasirašė 2003 m. vasario 18 d. bei tą pačią dieną patvirtino ir pasirašė ataskaitos tvirtintojas.

10. 2003 m. vasario 25 d. J. De Bry paprašė peržiūrėti jo vertinimą. Po 2003 m. kovo 11 d. įvykusio pokalbio ataskaitos tvirtintojas 2003 m. kovo 19 d. pakeitė tam tikrus aprašomuosius komentarus, bet paskirti balai liko nepakeisti. Skiltį „Elgesys tarnyboje" jis papildė tokiu komentaru:

„J. De Bry visada gali užbaigti savo darbus per savaitę dirbdamas viršvalandžius, t. y. dirbdamas savaitgalį. Vis dėlto tai, kad jis gali dirbti neįprastu darbo laiku, dažnai lemia tai, kad jis nesilaiko įprastinio darbo laiko".

11. 2003 m. kovo 26 d. J. De Bry dėl savo vertinimo pateikė apeliaciją. Pagal JVK rekomendaciją apeliacinis vertintojas 2003 m. gegužės 26 d. Sprendimu atmetė ieškovo pirmosios instancijos teisme apeliaciją, galutinai patvirtindamas skundžiamą tarnybinės veiklos ataskaitą.

12. 2003 m. rugpjūčio 26 d. laišku J. De Bry, remdamasis Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalimi, pateikė skundą. 2004 m. sausio 6 d. Paskyrimų tarnyba jį atmetė. 2004 m. sausio 12 d. J. De Bry patvirtino gavęs šį sprendimą.

13. J. De Bry pagal EB 236 straipsnį pareiškė ieškinį dėl 2003 m. gegužės 26 d. tarnybinės veiklos ataskaitos panaikinimo, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2004 m. balandžio 22 dieną.

C — *Skundžiamas sprendimas*

14. Grįsdamas savo reikalavimą panaikinti sprendimą ieškovas pirmosios instancijos teisme konkrečiai nurodė pagrindą, susijusį su teisės į gynybą pažeidimu. Pažeidimą lėmė tai, kad skundžiamos tarnybinės veiklos ataskaitos aprašomuosiuose komentaruose skiltyje „Elgesys tarnyboje" buvo kritika dėl „įprastinio" darbo laiko nesilaikymo, nors ieškovas pirmosios instancijos teisme vertinimo laikotarpiu negavo įspėjimų, kurie būtų leidę pareikšti savo nuomonę ir suprasti šį ataskaitos tvirtintojo komentarą. Kitaip tariant, ieškovas pirmosios instancijos teisme teigė, jog kadangi jam nebuvo suteikta proga pateikti savo pastabų dėl konkrečių vėlavimų, dėl kurių jis galėjo būti apkaltintas, jį vertinant negalėjo būti remiamasi tariamu punktualumo pažeidimu.

15. Remdamasis argumentais, išdėstytais sprendimo 79–94 punktuose, Pirmosios in-

stancijos teismas pripažino šį pagrindą pagrįstu ir dėl to panaikino sprendimą, patvirtinantį ginčijamą tarnybinės veiklos vertinimo ataskaitą.

16. Pagal skundžiamo sprendimo formuluotę Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsniu, kuris detalizuoja pareigūnų teisę į gynybą, siekiama išvengti, kad sprendimai, darantys poveikį vertinamų pareigūnų administraciniam statusui ir karjerai, kaip antai sprendimai, galutinai patvirtinantys tarnybinės veiklos vertinimo ataskaitą, nebūtų grindžiami su jų veiksmais susijusiais faktais, nepaminėtais jų asmens bylose ir apie kuriuos suinteresuotiesiems pareigūnams nebuvo įspėti taip, kad jie galėtų naudingai pareikšti savo nuomonę dėl tokių faktinių aplinkybių.

17. Pirmosios instancijos teismo teigimu, iš to išplaukia, kad faktinės aplinkybės, kuriomis grindžiamas nepalankus vertinamo pareigūno vertinimas, tam, kad jomis būtų galima remtis pareigūno atžvilgiu, turi būti paminėtos „dokumentuose" Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio prasme, kurie turi būti iš anksto pridedami prie jo asmens bylos, arba bent jau iš anksto pateiktos susipažinti. Nagrinėjamu atveju J. De Bry turėjo būti raštu įspėtas punktualumo pažeidimą per nustatytą terminą, t. y. per protingą terminą nuo fakto, dėl kurio jam pareikšta kritika, kad jis galėtų naudingai apginti savo teises arba ginčydamas šią kritiką, arba pakeisdamas savo elgesį tarnyboje taip, kad gautų gerą įvertinimą.

18. Juo labiau, kaip nurodo Pirmosios instancijos teismas, ši kritika kertasi su ankstesniu vertinimu, nes ankstesnė vertinimo ataskaita J. De Bry „asmeninį stilių darbo laiko atžvilgiu" apibūdino kaip nepriekaištingą ir net pagrindžiantį aukščiausią įvertinimą.

19. Galiausiai Pirmosios instancijos teismas pabrėžia, kad pareigūno viršininkų pareiga informuoti raštu ir per nustatytą terminą apie kiekvieną įvykį, kuris tarnybinės veiklos vertinimo ataskaitoje gali būti panaudotas pareigūno nenaudai, yra numatyta vertinimo gairėse, kurias Komisija pati sau nustatė kaip elgesio taisyklę. Jose pažymima, kad nė viena įvertinimo dalis neturi būti suinteresuotajam pareigūnui netikėta. Taigi vertinimo gairėse pabrėžiama, kad reikia keistis informacija per visą vertinimo laikotarpį, pateikiant tikslius veiklos įrodymus, kuo greičiau užbaigus darbą, kad suinteresuotieji pareigūnai nuolat žinotų, kas galvojama apie jų elgesį. Gairės taip pat ragina vertintojus per visą vertinimo laikotarpį rinkti darbo pavyzdžius, išsaugoti jų kopijas arba rašyti balus.

20. Taigi Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad šis teisės į gynybą pažeidimas galėjo turėti įtakos pareigūno įvertinimui (žr. skundžiamo sprendimo 92–94 punktus), ir todėl patenkino pagrindą.

21. Trumpai tariant, Pirmosios instancijos teismas iš esmės nusprendė, jog vertinamo pareigūno teisės į gynybą užtikrinimas reikalauja, kad faktinės aplinkybės, kuriomis galima remtis jo atžvilgiu ir kuriomis po to grindžiami vertinimai, esantys vertinimo ataskaitose, būtų iš anksto paminėtos raštu „dokumentuose" Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio prasme, kurie pridedami prie pareigūno asmens bylos arba bent jau jam pateikiami jam susipažinti. Tik įspėjus raštu pareigūną apie punktualumo pažeidimo konstatavimą per nustatytą terminą, t. y. per protingą terminą nuo fakto, dėl kurio jam pareikšta kritika, jis galėtų naudingai apginti savo interesus užginčydamas šią kritiką arba į ją atsižvelgti taip, kad jo darbas būtų gerai įvertintas.

23. Apeliantės pateikti argumentai reikalauja, kad ištirčiau, ar, taikant teisės į gynybą užtikrinimo principą, Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnį ir (arba) vertinimo gaires, Komisija galėjo pareikšti kritiką, susijusią su J. De Bry darbo laiku tik, kaip nusprendė Pirmosios instancijos teismas, jį paminėdama „dokumentuose", pridėtuose prie suinteresuotojo pareigūno asmens bylos, ar bent jau iš anksto jam perdavus, kad šis rašytinis įspėjimas jam leistų užginčyti šią kritiką arba į ją atsižvelgti gerinant savo tarnybinę veiklą taip, kad jo darbas būtų įvertintas gerai.

II — Apeliacinio skundo analizė

22. Apeliaciniam skundui pagrįsti Komisija remiasi vieninteliu pagrindu, susijusiu su tuo, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė teisės į gynybą užtikrinimo taikymo apimtį. Nei bendrasis teisės į gynybą užtikrinimo principas, nei jį detalizuojantis Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnis nedraudžia rengiant pareigūno vertinimo ataskaitą vertintojams pareikšti kritikos, apie kurią nebuvo iš anksto raštu paminėta ir kuri nebuvo perduota pareigūnui per nustatytą terminą.

24. Kitaip tariant, esminis klausimas šioje byloje yra toks: ar galimybė pareikšti kritiką yra su sąlyga, kad turi būti iš anksto sistemingai parengiami „dokumentai" Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio prasme ir jie iš anksto perduodami suinteresuotajam pareigūnui, ar vis dėlto šiam pareigūnui turi būti perduodami tik jau esantys su šia kritika susiję dokumentai?

A — *Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio apimtis*

25. Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio pirmoji ir antroji pastraipos nurodo:

„Pareigūno asmens bylą sudaro:

a) visi dokumentai, susiję su jo administraciniu statusu, ir visos ataskaitos apie jo sugebėjimus, naudingumą ir elgesį;

b) pareigūno pastabos dėl tų dokumentų.

Dokumentai registruojami, numeruojami ir klasifikuojami eilės tvarka; institucija negali naudoti a punkte nurodytų dokumentų arba jais remtis prieš pareigūną, jeigu jie jam nebuvo perduoti prieš juos suklasifikuojant." (Pataisytas vertimas)

26. Teismų praktikoje nustatyta, kad šių Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio nuostatų „tikslas – užtikrinti atitinkamo pareigūno teisę į gynybą išvengiant, kad Paskyrimų tarnybos sprendimai, kurie daro poveikį jo administraciniam statusui ir karjerai, būtų grindžiami su prie asmens bylos nepridėtais su jo veiksmais susijusiais faktais", ir kurie suinteresuotajam pareigūnui nebuvo perduoti [3].

27. Kaip ir Pirmosios instancijos teismas (žr. skundžiamo sprendimo 81 punktą), sutinku, kad sprendimui, galutinai patvirtinančiam pareigūno veiklos vertinimo ataskaitą, taikomas Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnis.

28. Iš tiesų tai, kad vertinimo ataskaitos, po to kai yra parengtos, šioje nuostatoje minimos kaip asmens bylos dalis ir privalo būtinai būti byloje [4], nereiškia, kad juos rengiant netaikoma asmens bylos taisyklė, nes visi administracijos naudojami „dokumentai" rengiant tokią ataskaitą turi būti iš anksto pridėti prie vertinamo pareigūno asmens bylos.

3 — 1987 m. spalio 7 d. Sprendimas *Strack prieš Komisiją* (140/86, Rink. p. 3939, 7 punktas). Taip pat žr. dėl beveik tokios pačios formuluotės 1972 m. birželio 28 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Brasseur prieš Parlamentą* (88/71, Rink. p. 499, 11 punktas); 1987 m. vasario 12 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Bonino prieš Komisiją* (233/85, Rink. p. 739, 11 punktas); 1996 m. lapkričio 12 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Ojha prieš Komisiją* (C-294/95 P, Rink. p. I-5863, 57 punktas); 1990 m. gruodžio 5 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Marcato prieš Komisiją* (T-82/89, Rink. p. II-735, 78 punktas) ir 1996 m. vasario 29 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Lopes prieš Teisingumo Teismą* (T-547/93, Rink. VT p. I-A-63 ir II-185, 80 punktas).

4 — Žr. minėtus sprendimus *Bonino prieš Komisiją* ir *Lopes prieš Teisingumo Teismą* (82 punktas) bei 1993 m. lapkričio 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Perakis prieš Parlamentą* (T-78/92, Rink. p. II-1299, 29 punktas).

29. Nustatyti, ar šiuo atžvilgiu vertintojai gali būti laikomi Paskyrimų tarnyba minėtos teismų praktikos prasme, nėra svarbu. Be to, rečiau vartojama formuluotė įpareigoja laikytis procesinių garantijų, numatytų Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnyje, plačiau – kiekvienam sprendimui, kurį priima „administracija" ir kuris daro poveikį pareigūno administraciniam statusui ir karjerai [5].

30. Taikant Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnį reikalaujama, kad būtų sprendimas, darantis poveikį pareigūno administraciniams statusui ir karjerai. Toks neginčijamai yra sprendimas, galutinai patvirtinantis pareigūno veiklos vertinimo ataskaitą. Iš tiesų, kaip pažymėjo Pirmosios instancijos teismas (žr. skundžiamo sprendimo 6 punktą), vertinimo ir paaukštinimo laikotarpiai yra susiję tuo, kad iš principo pareigūno pareigos yra paaukštinamos, kai nuopelnų balų, kurie atitinka, pirma, skaičiais išreikštą įvertinimą tarnybinės veiklos vertinimo ataskaitoje, antra, pirmenybės balus, kurie paskirti pareigų paaukštinimo procedūros metu bei sukaupti per vieną ar kelis vertinimo laikotarpius, suma viršija pareigų paaukštinimo ribą. Be to, Pirmosios instancijos teismas jau turėjo progą pripažinti, kad vertinimo ataskaita turi būti parengta laikantis Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio nuostatų [6].

31. Taigi kadangi sprendimui, galutinai patvirtinančiam tarnybinės veiklos ataskaitą, taikoma asmens bylos taisyklė, lieka nustatyti, ar ji numato, kad nepalankūs vertinimai, esantys vertinimo ataskaitoje, gali būti grindžiami faktų konstatavimu tik tuomet, jei jie iš anksto buvo paminėti „dokumentuose" Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio prasme, iš anksto pridėtuose prie vertinamo pareigūno asmens bylos arba bent jau jam perduodamuose.

32. Manydamas, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio tikslas – išvengti, kad sprendimai, darantys poveikį vertinamų pareigūnų administraciniam statusui ir karjerai, nebūtų grindžiami su jų veiksmais susijusiais faktais, nepaminėtais jų asmens bylose, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog kiekviena faktinė aplinkybė, kuria grindžiamas vertinamo pareigūno nepalankus įvertinimas, turi būti iš anksto paminėta „dokumentuose" Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio prasme, iš anksto pridėtuose prie aptariamo pareigūno asmens bylos arba bent jau perduotuose pareigūnui per protingą terminą nuo fakto, dėl kurio jam pareikšta kritika.

33. Toks aiškinimas reikštų, kad galimybė pareikšti kritiką rengiant pareigūno vertinimo ataskaitą priklauso nuo to, ar buvo iš anksto parengtas „dokumentas" rašytinio įspėjimo forma.

5 — Žr. būtent 1996 m. birželio 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Vela Palacios prieš ESRK* (T-293/94, Rink. VT p. I-A-305 ir II-893, 37 punktas).

6 — Ten pat, 36–38 punktai.

34. Tačiau neatrodo, kad tokia yra Teisingumo Teismo praktikos prasmė. Pirmosios instancijos teismas remiasi sprendimu *Strack prieš Komisiją* [7] (žr. skundžiamo sprendimo 84 punktą). Iš tiesų profesinės ligos pripažinimo procedūroje Teisingumo Teismas nusprendė, kad medicininio pobūdžio išvados dėl faktų turi būti asmens byloje, „jei su jomis susiję faktai yra ataskaitos apie jo sugebėjimus, naudingumą ir elgesį, pagrindas“ [8]. Vis dėlto iš to paties sprendimo išplaukia, kad šios medicininės išvados buvo paminėtos dokumentuose ir Teisingumo Teismas tik pažymėjo, kad, priešingai nei teigė Komisija, tokie dokumentai, nors ir būdami medicininė paslaptis, turi būti pridėti prie asmens bylos, jei jose aprašomi faktai gali turėti įtakos pareigūno administraciniam statusui ir karjerai [9].

35. Teisingumo Teismas taip pat panaikino sprendimą dėl varžovo paskyrimo, motyvuodamas tuo, kad ieškovo pirmosios instancijos teisme bandomojo laikotarpio vertinimo ataskaita, kuria buvo grindžiama ginčijama priemonė, nebuvo pridėta prie jo asmens bylos taip, kad jis galėtų pateikti savo pastabas tuo klausimu, taip pažeidžiant Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnį [10]. Sprendimas dėl pareigūno priešlaikinio perkėlimo tarnybos interesais, grindžiamas prie asmens bylos nepridėta bei iš anksto jam neperduota ataskaita, taip pat buvo pripažintas neteisėtu, nes pažeidžia Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio antrą pastraipą [11].

36. Pirmosios instancijos teismo praktika taip pat reikalauja pridėti prie asmens bylos *esamus* dokumentus arba bent jau juos perduoti suinteresuotajam pareigūnui. Taigi Pirmosios instancijos teismas pripažino, kad buvo pažeistos Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio nuostatos, kai viršininko, su kuriuo buvo konsultuojamasi vykdant pareigų paaukštinimo ar perkėlimo procedūrą, pateiktoje nuomonėje, be vertinimo, išplaukiančio iš kandidatų palyginimo, buvo įrodymų apie kandidato sugebėjimus, naudingumą ir elgesį, kurie iš anksto nebuvo pridėti prie asmens bylos bei nebuvo jam pateikti susipažinti [12]. Taip pat buvo nuspęsta, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnis reikalauja pridėti ieškovės darbo kokybės tarpinę vertinimo ataskaitą prie jos asmens bylos, nes ataskaita gali būti panaudota rengiant kitą jos vertinimo ataskaitą [13].

37. Kaip matyti, bendra teismų praktikos, susijusios su taisyklėmis dėl asmens bylų,

7 — Minėtas.

8 — Ten pat, 13 punktas.

9 — Ten pat, 4–14 punktai.

10 — Žr. minėtą sprendimą *Bonino prieš Komisiją*.

11 — Žr. minėtą sprendimą *Ojha prieš Komisiją*.

12 — Žr. minėto sprendimo *Perakis prieš Parlamentą* 28–32 punktus. Dėl šio sprendimo žr. 1993 m. lapkričio 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Tsirimokos prieš Parlamentą* (T-76/92, Rink. p. II-1281, 34 ir 35 punktai) ir minėto sprendimo *Lopes prieš Teisingumo Teismą* 81 ir 82 punktus.

13 — Žr. minėto sprendimo *Vela Palacios prieš ESRK* 36–38 punktus.

kryptis yra nedviprasmiška. Iš jos išplaukia, kad kiekvienas rašytinis dokumentas, kuriame paminėta faktinė aplinkybė, susijusi su pareigūno elgesiu, turi būti laikomas „dokumentu“ Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio prasme, ir dėl to pridėtas prie asmens bylos arba bent jau iš anksto pateiktas suinteresuotajam pareigūnui susipažinti. Tačiau, mano žiniomis, teismų praktikoje nėra jokių įrodymų [14], kurie patvirtintų tokį Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio aiškinimą, pagal kurį sprendimas, darantis poveikį vertinamo pareigūno administraciniam statusui ir karjerai, gali būti grindžiamas kritika, tik jei jis iš anksto buvo raštu paminėtas „dokumente“.

38. Kadangi kitaip būtų pažeista ši nuostata, sutinku su Komisija, jog Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio antroji pastraipa daro prielaidą, kad dokumentai to paties straipsnio pirmos pastraipos a punkto prasme egzistuoja, bet nenustato pareigos parengti tokius dokumentus.

14 — Yra viena išimtis, kuri man atrodo visiškai neįtikinama. Minėtoje byloje *Marcato prieš Komisiją* (73–81 punktai) Pirmosios instancijos teismas panaikino Paskyrimų tarnybos sprendimą, kuriuo sudarytas daugiausia nuopelnų turinčių pareigūnų sąrašas paaukštinimo tikslu remiantis projektu, kurį pateikė paaukštinimo komitetas, motyvuojant tuo, kad komitetas ištyrė ieškovo elgesį, išklausęs generalinio direktoriaus atstovo žodinių pareiškimų, nors šie pareiškimai, atsižvelgiant į jiems suteiktą reikšmę, pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnį privalėjo būti tuoj pat paminėti raštu ir pridėti prie ieškovo, kurį buvo atsisakyta įtraukti į minėtą sąrašą, asmens bylos. Vis dėlto atrodo, kad iš Pirmosios instancijos teismo pateiktos motyvacijos išplaukia, jog šis sprendimas paaiškinamas tuo, kad ieškovas neturėjo galimybės paaukštinimo komitetui pateikti savo pastabų dėl generalinio direktoriaus atstovo pareiškimų ir dėl to jo teisė į gynybą buvo pažeista.

B — *Teisės į gynybą užtikrinimo principo apimtis*

39. Nors Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnis to nenustato, dabar reikia išsiaiškinti, ar šios nuostatos aiškinimas atsižvelgiant į teisės į gynybą užtikrinimo principą arba pats principas nereikalauja, kad pareigūno vertinimo ataskaitoje esantis nepalankus vertinimas galėtų būti grindžiamas faktu, tik jei jis iš anksto buvo paminėtas raštu „dokumente“ ar bent jau vertinimo laikotarpiu apie jį šis pareigūnas buvo įspėtas raštu per protingą terminą.

40. Pirmosios instancijos teismas praktiškai laikosi platesnio teisės į gynybą principo aiškinimo, kurį jis kildina iš asmens bylos taisyklės (žr. skundžiamo sprendimo 79 punktą).

41. Iš tiesų nusistovėjusioje teismų praktikoje pažymima, kad „teisės į gynybą užtikrinimas visose asmens atžvilgiu pradedamose procedūrose, kuriose gali būti priimtas aktas jo nenaudai, yra pagrindinis Bendrijos teisės principas“ [15]. Taigi buvo nuspręsta, kad šis

15 — Žr., pavyzdžiui, 1990 m. vasario 14 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Prancūzija prieš Komisiją*, vadinamas „Boussac Saint Frères“ (C-301/87, Rink. p. I-307, 29 punktas); 1994 m. birželio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Fiskano prieš Komisiją* (C-135/92, Rink. p. I-2885, 39 punktas); 1997 m. birželio 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Air Inter prieš Komisiją* (T-260/94, Rink. p. II-997, 59 punktas) ir 2005 m. kovo 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Vlachaki prieš Komisiją* (T-277/03, Rink. VT p. I-A-57 ir II-243, 64 punktas).

principas taikomas antidempingo procedūroms [16], procedūroms, susijusioms su konkurencija [17], valstybės pagalba [18], ir, žinoma, viešosios tarnybos teisėje [19].

42. Kaip ir kiekvienas bendrasis teisės principas šis principas turi kompensuoti teisės aktų, užtikrinančių teisę į gynybą, nebuvimą arba užpildyti jų spragas, nes jis taikomas „net ir nesant nagrinėjamą procedūrą reglamentuojančių teisės aktų" [20] arba „net ir nesant specialių teisės aktų" [21]. Taigi siekiant apsaugoti teisę į gynybą jis gali nustatyti griežtesnius procedūrinius reikalavimus nei tie, kuriuos numato teisės aktai.

43. Juo labiau taip yra, jei, kaip tuomet, kai vertintojai vertina tarnautojus, kuriuos jie privalo įvertinti, aktą priėmusi institucija turi plačią diskreciją, naudojimasis kuria yra ribotai kontroliuojamas [22]. Tokiais atvejais iš tiesų Bendrijos teismai sustiprina keliamus formalius ir procedūrinius akto priėmimo reikalavimus. Teismas nusprendė, kad „kai institucija turi tokią diskreciją, Bendrijos teisės sistema suteiktų garantijų laikymasis <...> įgyja dar didesnę fundamentalią svarbą. Tarp šių garantijų yra ir <...> suinteresuotojo asmens teisė pareikšti savo nuomonę bei teisė gauti pakankamai motyvuotą sprendimą" [23].

44. Kaip žinoma, bendrai šis principas reikalauja, kad „kiekvienas asmuo, kurio nenaudai gali būti priimtas sprendimas, galėtų naudingai pareikšti savo nuomonę dėl įrodymų, kuriais remiamasi jam pareiškiant kritiką, minėtam sprendimui pagrįsti" [24].

45. Ar, kaip nusprendė Pirmosios instancijos teismas, tam tikslui reikia, kad faktinės

16 — Žr., pavyzdžiui, 1991 m. birželio 27 d. Sprendimą *Al-Jubail Fertilizer prieš Tarybą* (C 49/88, Rink. p. I-3187) ir 2000 m. spalio 3 d. Sprendimą *Industrie des poudres sphériques prieš Tarybą* (C-458/98 P, Rink. p. I-8147).

17 — Žr. 1979 m. Sprendimą *Hoffmann-La Roche prieš Komisiją* (85/76, Rink. p. 461).

18 — 1986 m. liepos 10 d. Sprendimą *Belgija prieš Komisiją* (234/84, Rink. p. 2263) ir minėtą sprendimą *Boussac Saint Frères*.

19 — Žr. 2002 m. sausio 23 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Reynolds prieš Parlamentą* (T-237/00, Rink. p. II-163) ir minėtą sprendimą *Vlachaki prieš Komisiją*.

20 — Minėto sprendimo *Belgija prieš Komisiją* 27 punktas ir sprendimo *Air Inter prieš Komisiją* 59 punktas.

21 — Minėto sprendimo *Vlachaki prieš Komisiją* 64 punktas. Arba „net kai nėra tiesioginės nuostatos, nustatytos šiam tikslui atitinkamą procedūrą reglamentuojančiame teisės akte" (minėto sprendimo *Reynolds prieš Parlamentą* 87 punktas).

22 — Žr. šiuo klausimu 1983 m. gegužės 5 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Ditterich prieš Komisiją* (207/81, Rink. p. 1359, 13 punktas); 2003 m. gegužės 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Den Hamer prieš Komisiją* (T-278/01, Rink. VT p. I-A-139 ir II-665, 58 punktas).

23 — Žr. 1992 m. spalio 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Maurissen prieš Audito Rūmus* (T-23/91, Rink. p. II-2377, 41 punktas), kuriame pareigūno vertinimo procedūroje pakartotas sprendimas, iš pradžių priimtas konkrečioje muitų tarifų srityje (žr. 1991 m. lapkričio 21 d. Sprendimo *Technische Universität München*, C-269/90, Rink. p. I-5469, 14 punktą).

24 — Žr., pavyzdžiui, minėto sprendimo *Reynolds prieš Parlamentą* 101 punktą ir minėto sprendimo *Vlachaki prieš Komisiją* 64 punktą. Dėl šiek tiek kitokios, bet lygiavertės formuluotės žr. 2000 m. rugsėjo 21 d. Sprendimą *Mediocurso prieš Komisiją* (C-462/98 P, Rink. p. I-7183, 36 punktas).

aplinkybės, dėl kurių pareikšta kritika, kad jomis būtų galima pagrįsti vertinimo ataskaitą, būtų paminėtos raštu ir perduotos vertinamam pareigūnui per protingą terminą nuo jų atsiradimo?

46. Apeliantė mano, kad tokia pozicija pažeidžia teisės į gynybą principo apimtį. Jos manymu, šia teise naudojamasi tik procedūroje, kurioje gali būti priimtas sprendimas asmens nenaudai; ji neįpareigoja asmens nenaudai priėmusio akto autoriaus iš anksto, iki procedūros pradžios, informuoti sprendime nurodytą asmenį.

47. Manau, kad šis pagrindas yra pagrįstas. Užtikrinant teisę į gynybą iš tiesų svarbu, kad suinteresuotasis asmuo galėtų *naudingai* pareikšti savo nuomonę dėl įrodymų, kuriais remiamasi jį kritikuojant. Kitaip tariant, reikia ir pakanka, kad pastabos galėtų būti pateiktos tuomet, kai jos gali būti panaudotos teisei į gynybą, tai yra tuomet, kai jos dar gali pakeisti akto autoriaus vertinimą ir taip paveikti neigiamą akto, kurį jis ruošiasi priimti, turinį.

48. Taigi visa vertinimo procedūra grindžiama rungimosi principu, kad būtų užtikrinta vertinamo pareigūno teisė į gynybą. Jis gali pareikšti savo nuomonę įvairiose stadijose iki vertinimo ataskaitos galutinio parengimo. Priminsiu [25], kad procedūra pradedama pareigūno pokalbiu su vertintoju; jei pareigūnas nesutinka su pastarojo parengta ataskaita, jis gali prašyti pasikalbėti su ataskaitos tvirtintoju, po to tvirtintojas gali ataskaitą pakeisti; pagaliau, jei ataskaitos tvirtintojo sprendimas netenkina pareigūno, jis gali pateikti motyvuotą skundą Jungtiniam vertinimo komitetui, kuris pateikia nuomonę, į kurią atsižvelgdamas apeliacinis vertintojas parengia galutinę vertinimo ataskaitą. Nagrinėjamu atveju aišku, kad J. De Bry pasikalbėjus su ataskaitos tvirtintoju, pastarasis pakeitė kai kuriuos aprašomuosius vertintojo komentarus.

49. Be to, teismų praktika įpareigoja užtikrinti teisę į gynybą, kuri suprantama kaip asmeniui, kuriam skirtas sprendimas, labai paveikiantis jo interesus, suteikta galimybė naudingai pareikšti savo nuomonę tik *tuomet, kai* procedūra, kurioje gali būti priimtas toks sprendimas, yra *pradėta*. Tai išplaukia iš formuluotės, pagal kurią teisė į gynybą turi būti užtikrinta „visose bylose, kurios yra iškeltos prieš asmenį ir kurios gali pasibaigti priemonėmis, galinčiomis šį asmenį paveikti neigiamai“ [26]. Konkrečiau kalbant, Teisingumo Teismas pažymėjo, kad antidempingo procedūrose suinteresuotosios įmonės turi turėti galimybę pareikšti savo nuomonę

25 — Žr. šios išvados 7 punktą.

26 — Pasviruoju šriftu pažymėta autoriaus (žr. prieš tai minėtas nuorodas šios išvados 41 punkte).

„administracinės procedūros *metu*“ [27]. Panašiai Teisingumo Teismas nusprendė dėl Audito Rūmų ataskaitos, kurioje taip pat gali būti nepalankių asmeniui vertinimų, nustatydamas, kad pagal rungimosi principą asmuo, kuris yra paminėtas, turi būti kviečiamas pareikšti savo nuomonę dėl su juo susijusių dalių, kurias „ketinama“ įtraukti į ataskaitą prieš ją „galutinai patvirtinant“ [28]. Konkurencijos procedūrų srityje taip pat buvo nuspręsta, kad rungimąsi, kuris yra esminis teisės į gynybą elementas, privaloma užtikrinti tik nuo tada, kai įmonei, dėl kurios iškelta procedūra, pareikšta kritika, bet ne nuo išankstinio tyrimo stadijos [29]. Pagaliau ir svarbiausia, kad pats Pirmosios instancijos teismas atmetė pagrindą, grindžiamą teisės į gynybą pažeidimu, pareikštą dėl sprendimo patvirtinti vertinimo ataskaitą, nes ieškovą pirmosios instancijos teisme išklausė apeliacinis vertintojas, jis turėjo galimybę kreiptis į Jungtinį vertinimo komitetą ir komitetui perdavė daug pastabų [30].

50. Tik išimtiniu atveju vienintelis būdas leisti pareigūnui pareikšti savo nuomonę dėl kritikos, kuria gali būti remiamasi sprendime, darančiame poveikį vertinamo pareigūno administraciniam statusui ir karjerai, reiškia, kad ji turi būti iš anksto paminėta dokumente, kuris jam turi būti pateiktas per protingą terminą nuo fakto, dėl kurio jam pareikšta kritika. Tai turi būti procedūra, kurioje gali būti priimtas sprendimas asmens nenaudai, kai nėra kitos galimybės naudingai pareikšti nuomonę dėl šių faktų [31]. Tačiau aš tik ką parodžiau, kad nagrinėjamu atveju taip nėra.

51. Vis dėlto Pirmosios instancijos teismas teigia, kad vertinamas pareigūnas gali pakankamai pareikšti savo nuomonę vertinimo procedūros metu tik dėl vertinimo siaurąja prasme, tai yra dėl aprašomųjų komentarų ir skaičiais išreikšto šių komentarų vertinimo, bet ne dėl faktinių aplinkybių, kuriomis remiasi šie vertinimai (žr. skundžiamo sprendimo 82 ir 83 punktus). Kitaip tariant, J. De Bry negalėjo apsiginti nuo kritikos, susijusios su punktualumo pažeidimu, kuris paneigė pagiriamąjį vertinimą, pagal kurį jis „visada gali užbaigti savo darbus per savaitę dirbdamas viršvalandžius, t. y. dirbdamas savaitgalį“.

52. Pripažįstu, kad gerai nesupratau, kokia yra atskyrimo teisės į gynybą užtikrinimo atžvilgiu reikšmė. Kritika pažeidus įprastinį darbo laiką yra konstatuojama, ji yra patvirtinama arba ne; dėl jos nediskutuojama.

27 — Minėto sprendimo *Industrie des poudres sphériques prieš Tarybą* 99 punktas (pasviruoju šriftu pažymėta mano).

28 — 2001 m. liepos 10 d. Sprendimas *Ismeri Europa prieš Audito rūmus* (C-315/99 P, Rink. p. I-5281, 29 ir 30 punktai).

29 — Žr. 1989 m. rugsėjo 21 d. Sprendimą *Hoechst prieš Komisiją* (46/87 ir 227/88, Rink. p. 2859, 15 ir 16 punktai).

30 — Žr. minėto sprendimo *Den Hamer prieš Komisiją* 73 punktą.

31 — Žr. 14 išnašą.

Kalbant apie galimą pasiteisinimą dėl punktualumo pažeidimo, kurį galėjo pateikti J. De Bry, kad išvengtų nepalankaus įvertinimo, jo teisės į gynybą veiksmingumui pakanka, kad pasiteisinimas būtų pateiktas vertinimo procedūros metu.

53. Iš tiesų, kaip teisingai mano Komisija, nustačius vertintojui pareigą raštu įspėti vertinamą pareigūną apie kiekvieną įvykį, dėl kurio jam gali būti pareikšta kritika vertinimo ataskaitoje, per protingą terminą nuo jo atsiradimo, iš esmės pasikeistų pati teisės būti išklausytam prasmė. Ji taptų nebe teisės į gynybą išraiška, o virstų teise būti informuotam. Tokios teisės paskirtis būtų ne suteikti atitinkamam asmeniui galimybę naudingai pareikšti savo nuomonę dėl įrodymų, kuriais gali būti remiamasi jį kritikuojant, siekiant pagrįsti sprendimą jo nenaudai; ji leistų asmeniui elgtis taip, kad keliami tokio sprendimo priėmimo reikalavimai nebūtų įvykdyti. Pripažinimas, kad tokia procesinė teisė būti išklausytam garantija peržengia teisės būti išklausytam ribas, išplaukia ir iš skundžiamo sprendimo motyvų. Pirmosios instancijos teismas savo sprendimo 86 punkte teigia, kad tik rašytinis įspėjimas apie punktualumo pažeidimą, pateiktas ieškovui pirmosios instancijos teisme per tinkamą terminą, leidžia jam naudingai apginti savo interesus arba ginčijant šią kritiką, arba atsižvelgus į jį pagerinant savo elgesį tarnyboje. Taigi, kaip jau pažymėjau, ši kritika gali būti naudingai ginčijama per vertinimo procedūrą. Tačiau elgesio tarnyboje pagerinimas yra tikslas, kuris nepatenka į teisės į gynybą užtikrinimo principo sritį.

54. Tai iš tikrųjų yra pačios vertinimo ataskaitos tikslas. Kaip pripažino pats Pirmosios instancijos teismas, vertinimo ataskaitoje esantys komentarai „gali padėti pareigūnui pagerinti tiek, kiek reikia, savo nuopelnus, kurie tiesiogiai nulemia karjerą [32].

55. Argumentas, kad nagrinėjamu atveju juo labiau buvo būtina J. De Bry raštu informuoti apie punktualumo pažeidimus, nes įprastinio darbo laiko nesilaikymas nebuvo nepalankiai įvertintas jo ankstesnėje vertinimo ataskaitoje, neįtikina. Nors pasikeitimas, lyginamas su ankstesniu įvertinimu, ir reikalauja išsamesnio motyvavimo [33], negali turėti jokios įtakos teisės į gynybą užtikrinimo apimčiai.

32 — 2005 m. balandžio 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Sundholm prieš Komisiją* (T-86/04, nepaskelbta Rinkinyje, 32 punktas).

33 — Žr. būtent 1987 m. gruodžio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Turner prieš Komisiją* (178/86, Rink. p. 5367); 1992 m. liepos 16 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Della Pietra prieš Komisiją* (T-1/91, Rink. p. II-2145, 30 punktas).

56. Pareiga raštu per protingą terminą suinteresuotąjį pareigūną įspėti apie kiekvieną įvykį, susijusį su jo elgesiu, galintį nulemti nepalankų jo vertinimą ataskaitoje, kurios nenustato teisės į gynybą užtikrinimo principas, galiausiai sukeltų ir didelių praktinių nepatogumų. Ji reiškia, kad vertintojai privalėtų kasdieną nuolat stebėti vertinamų pareigūnų elgesį, labai greitai reaguoti rengdami pastabas, tai apsunkintų asmens bylų tvarkymą ir dėl to kiltų pavojus, kad bylomis greitai taptų sudėtinga naudotis dėl jų apimties. Pagaliau santykiai tarp viršininkų ir jų pavaldinių būtų pernelyg formalūs, o tai tik keltų įtampą.

58. Iš tiesų vertinimo gairės, su kuriomis Komisija supažindino personalą 2002 m. liepos mėn., gali būti vertinamos kaip vidaus direktyva ir turi būti laikomos elgesio taisykle, nurodančia sektiną praktiką, kurią nusistatė administracija. Taigi, kad nepažeistų vienodo požiūrio principo, Komisija privalo jų laikytis, išskyrus atvejus, kai nurodo priežastis, dėl kurių nukrypo nuo gairių [34].

C — *Vertinimo gairių reikšmė*

57. Lieka nustatyti, ar, kaip teigia Pirmosios instancijos teismas (žr. skundžiamo sprendimo 91 punktą), vertinimo gairės nagrinėjamu atveju nustatė griežtesnį teisės į gynybą principo užtikrinimą ir (ar) Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnis įpareigoja pareigūno viršininką informuoti raštu ir per tinkamą terminą apie kiekvieną faktinę aplinkybę, dėl kurios pareigūnas gali būti kritikuojamas rengiamoje tarnybinės veiklos vertinimo ataskaitoje.

59. Vis dėlto tai, kaip Pirmosios instancijos teismas paaiškina vertintojams vertinimo gairėse nustatytus reikalavimus, manęs neįtikina. Man atrodo pernelyg platu jas aiškinti kaip nustatančias pareigą raštu paminėti visą kritiką dėl fakto, susijusio su suinteresuotojo pareigūno elgesiu, ir ją perduoti pareigūnui per trumpiausią terminą nuo šio fakto atsiradimo. Žinoma, aptariamos gairės pabrėžia „konstruktyvaus keitimosi informacija <...> nuolat ir reikiamu laiku“ būtinybę, siekiant išvengti, kad vertinimas „suinteresuotam pareigūnui nebūtų netikėtas“ (vertinimo gairių 3 skyrius). Vertinimo gairių

34 — Kaip numato nusistovėjusi teismų praktika. Žr. būtent 1974 m. sausio 30 d. Sprendimą *Louwage prieš Komisiją* (148/73, Rink. p. 81, 12 punktas); 1983 m. gruodžio 1 d. Sprendimą *Blomefield prieš Komisiją* (190/82, Rink. p. 3981, 20 punktas); 1984 m. gruodžio 13 d. Sprendimą *Lux prieš Audito Rūmus* (129/82 ir 274/82, Rink. p. 4127, 20 punktas); 2003 m. rugsėjo 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *McAuley prieš Tarybą* (T-165/01, Rink. VT p. I-A-193 ir II-963, 44 punktas).

3.2 punkte patikslinama, kad keičiantis informacija būtina „pateikti tikslius veiklos įrodymus“ „kaip galima greičiau užbaigus darbą“. Šiuo požiūriu iš tiesų gairės reikalauja, kad vertintojai „surinktų darbo pavyzdžius <...>, išsaugotų jų kopijas arba rašytų balus“ (vertinimo gairių 3.1 punktas). Tačiau būtų neteisinga šiuos nurodymus suprasti kaip nustatančius pareigą įvertinti balais kiekvieną konkretų elgesio veiksmą. Be to, gairių 3 skyriuje nustatyta, kad keitimasis informacija gali būti užtikrintas „vertinant formaliai ir *neformaliai* bei *kalbantis*“ [35]. Kitaip sakant, kritika dėl konkretaus su jo elgesiu susijusio fakto, gali būti pateikta ir žodinio įspėjimo forma.

60. Bet kuriuo atveju šie vertinimo gairėse nustatyti reikalavimai neturi būti suprantami kaip konkreti, griežtesnė teisės į gynybą užtikrinimo išraiška. Kaip matėme, ši teisė, apibūdinama kaip teisė būti išklausytam, taikoma tik per vertinimo procedūrą, bet ne per vertinimo laikotarpį. Teisė būti informuotam bent jau žodžiu, kaip numato vertinimo gairės, labiau yra gero administravimo reikalavimas. Būtent siekdami gero administravimo viršininkai kuo greičiau informuoja vertinamus pareigūnus apie kritiką, kuri jiems gali būti pareikšta, kad pastarieji galėtų pagerinti savo elgesį tarnyboje ir taip užtikrinti tinkamą jos veikimą.

61. Iš tiesų galima atsikirsti, kad teisės į gynybą užtikrinimas tiksliai „atitinka gero administravimo reikalavimus“ [36]. Tačiau teisės į gynybą užtikrinimas gali būti laikomas gero administravimo sudedamąja dalimi, nes pastaroji sąvoka peržengia šios procesinės garantijos ribas. Taip būtent ir yra, nes geras administravimas nustato vertintojams pareigą įspėti vertinamus pareigūnus per trumpą terminą nuo faktų, kuriais gali būti grindžiamas nepalankus vertinimas vertinimo ataskaitoje.

62. Iš visų pirmiau pateiktų argumentų išplaukia, kad skundžiamame sprendime yra teisės klaida, nes jame pažeista teisės į gynybą užtikrinimo apimtis tiek pagrindinio principo atžvilgiu, tiek Pareigūnų tarnybos nuostatų 26 straipsnio bei vertinimo gairių atžvilgiu.

35 — Pasviruoju šriftu pažymėta autoriaus.

36 — Žr., pavyzdžiui, minėto sprendimo *Mediocurso prieš Komisiją* 36 punktą.

III — Išvada

63. Dėl šių motyvų Teisingumo Teismui siūlau patenkinti apeliacinio skundo pagrindą dėl Bendrijos teisės pažeidimo ir dėl to panaikinti 2005 m. liepos 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *De Bry prieš Komisiją* (T-157/04).